THE SHEPHERD OF ISRAEL

MAY, 1934 — JOSEPH HOFFMAN COHN, Editor of English Department — VOL. XVI. No. 9

ABIDING MANY DAYS

By Chas. L. Feinberg

One of the greatest proofs that the Bible is truly God's message to man is the accuracy with which it foretells events lying far in the future. These pronouncements are not shrewd guesses or the products of human insight. To be able to to predict with the minutest of details and with absolute precision has ever been an activity of God, and of Him alone. When Isaiah the prophet was exhorting Israel in Babylon to see that their God was greater and mightier than the gods of Babylon, even though the Babylonians had taken Israel captive from their land, he declared: "Let them bring them forth, and shew us what shall happen: let them shew the former things, what they be, that we may consider them, and know the latter end of them; or declare us things for to come. Shew the things that are to come hereafter, that we may know that ye are gods: yea, do good, or do evil, that we may be dismayed, and behold it together." (Isa.41:22,23). Of course, it is evident that they cannot, but our God says: "before they spring forth I tell you of them"; "yea, I have spoken it, I will also bring it to pass; I have purposed it, I will also do it." (Isa.42:9; 46:11b).

ISRAEL IN PROPHECY

Nowhere is Bible prophecy more interesting and more full than in its treatment of the history of Israel. Unlike any other nation, Israel has had its history outlined centuries and centuries beforehand. It will require only the most hasty reading of the final words of Moses in Deuteronomy 28-33 inclusive, to realize that here the servant of God has sketched out with the greatest of exactness the precise course of the Jewish nation to this day and for many days to come. But our purpose now is not to give Israel's prophetic story in its entirety, but rather to point out some interesting truths from one particular passage of the Old Testament. We refer to Hosea 3:4, "For the children of Israel shall abide many days without a king, and without a prince, and without a sacrifice, and without an image, and without an ephod, and without teraphim."

SETTING OF THE PASSAGE

In order to appreciate the striking character of this prophecy we do well to look at its setting. In other words, What were the conditions that prompted these words? To whom are the words addressed? When were they spoken? Hosea, though a prophet to the ten tribes known as the northern kingdom or the kingdom of Israel, is in this passage speaking of the whole nation. In the preceding chapters of this book the prophet is symbolizing the idolatrous and unfaithful condition of Israel as the wife of Jehovah. Israel has left her God to play the harlot with the idolatrous worship and practices of the nations surrounding her. The prophet portrays this condition for Israel by taking to himself at the command of the Lord an unchaste woman who, true to her character, proves unfaithful to the married state. Then the prophet, obedient to the word of God again, buys back to himself this unfaithful wife of his. But now she is not to play the harlot any longer, but to wait "many days" until her husband shall again take her to himself. In this manner does the prophet depict for us the unfathomable and boundless love of Jehovah God for Israel His unfaithful people. Then the application is brought to a close where we see that the "abiding many days" of the prophet's wife is meant to convey the condition of Jehovah's wife for "many days". It should be noted that no definite time is specified for the state mentioned above, but rather is attention drawn to the indefinite character of the period. There remains yet one more question to be answered, When were these words spoken? If such a condition of Israel had been pronounced fifty or a hundred years ago, there would be little importance attached to it, for these circumstances were existing at the time. The same would be true of a statement made fifteen hundred years ago. But when we consider that the prophet was speaking practically eight centuries before our common era -- he prophesied during and after the Assyrian captivity of the northern kingdom -- and about conditions so detailed in their character, the true nature of these words impresses itself upon us most forcefully. This was a remarkable prophecy, and is nothing short of one of the most discerning statements of the present day condition of Israel that has ever been given by God in His Word.

WITHOUT A KING

Let us now consider briefly what the passage teaches on the surface, as it were; then we shall follow with a somewhat extended discussion of each of the pairs. First of all, the Scripture records that "the children of Israel shall abide many days". There is manifestly no specific time limit stated when Israel shall cease from this state of affairs. But their abiding for a long period is to be characterized by those things which immediately follow in three pairs: "without a king, and without a prince" -- referring to an absence of civil polity and government whether of the higher form or of the lower; "without a sacrifice, and without an image" -- speaking of the cessation of the Levitical ministrations in the temple as well as the idolatrous images which were imitations of those existing among the heathen; "without an ephod, and without teraphim" -- pointing to the lack of a high-priesthood whereby the mind of God could be sought for guidance, as well as an absence of idolatrous means of forecasting events. In short, Israel is to be without any form of either civil or religious polity. We now turn to a separate study of each of the three pairs noted above.

(TO BE CONTINUED)

BETH SAR SHALOM

Throop Avenue and Walton St.

Brooklyn, N. Y.

OUR MEETINGS

Every Friday ---------- **8 P. M.**

Every Monday -------- **8 P. M.**

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Missions to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y.

AGAIN THE CRUCIFIXION GHOST

Lewis Browne has written a new book. It is entitled "How Odd of God". Once more the riddle of the Jew is tackled and once more the solution is a flat failure. The American Hebrew prints in its issue of April 13th a review of the book, by Walter Hart Blumenthal. Mr. Blumenthal is not at all satisfied with the book either, and shows up its inconsistencies and fallacies. But Mr. Blumenthal's criticisms introduce another element which presents even a more grotesque fallacy than any of these he seeks to fasten on Mr. Browne. From Mr. Blumenthal's review we quote a few sentences:-

> Mr. Browne intimates that the average Jew is cleverer and brainier, more ambitious and more indefatigable than the average Christian. But he might have dwelt more largely on that point, for it was a faculty developed within the Jew from without through persecution that endowed him with these compensatory attributbes. What we mean to point out is that there was, a priori, no better equipment bestowed on the Jew mentally and physically, that he is not a superior being biologically. The qualities ascribed to him and which have enabled him to survive were those acquired as the result of the discriminations and herding imposed upon him by Christians through countless generations.
>
> All this is trite enough and nothing new. There is a far deeper reason that seems to answer the riddle better. It is the crucifixion story. And this also, be it said, has nothing to do with the Jew inherently. It may be said that he has been kept alive because of the implacable animosity fostered for well nigh 2,000 years on this score. It is almost impossible to contemplate the course of history since the beginning of the Christian era if the figure of Jesus had not entered into the panorama of mankind. It is the baseless and unproven ascription of the crucified Jew as the blood-guilt of his brethren that has been perpetuated as an unjust stigma against Israel. And this, it is, perhaps more than any other cause, that accounts for the survival and dislike that are the mutual boon and curse of the Jewish people.

Why are we Jews so willing to deceive ourselves? And why will we not face the facts squarely instead of finding some alibi or scaring up some ghost to walk for us? What will Mr. Blumenthal do with such stubborn facts as these:- Egypt hated the Jews long before there ever was a crucifixion story! Babylon hated the Jews long before the Lord Jesus Christ ever appeared on the streets of Jerusalem! Rome trampled her iron heel of tyranny and despotism upon the soil of Judea 23 years before the crucifixion of the Lord Jesus Christ.

And what will Mr. Blumenthal do with the scores of solemn and terror-striking warnings given to our Jewish people by God through Moses, over and over again, of which a chapter like Deut. 28 is a fearful example? Let us quote just a few verses:

> "And ye shall be left few in number, whereas ye were as the stars of heaven for multitude; because thou wouldest not obey the voice of the Lord thy God. And it shall come to pass, that as the Lord rejoiced over you to do you good, and to multiply you; so the Lord will rejoice over you to destroy you, and to bring you to naught; and ye shall be plucked from off the land whither thou goest to posses it. And the Lord shall scatter thee among all people, from the one end of the earth even unto the other; and there thou shalt serve other gods, which neither thou nor thy fathers have known, even wood and stone. And among these nations shalt thou find no ease, neither shall the sole of thy foot have rest; but the Lord shall give thee there a trembling heart, and failing of eyes, and sorrow of mind": Deut. 28:62-65.

These terrible words were written 2000 years before there was a crucifixion. What will Mr. Browne do with such words, and what will Mr. Blumenthal do with such words? Is it not more honest to face the facts and realize that we as a nation have sinned against God, not only in the rejection of the Lord Jesus Christ, not only in having had a part in His crucifixion, but in many centuries of disobedience to His will?

Nothing is gained by denying in toto, and by calling a myth, the sad story of the crucifixion of the Lord Jesus Christ. Hear the words of a Jew on this point, and remember that he was a Jew who loved his fellow Jews, and gave his life as a martyr; His name was Peter, and he was a follower of the Lord Jesus Christ, and was an eye witness to the crucifixion, so he ought to know what he is talking about. His words are found in Acts 3:14, 15:-

> "But ye denied the Holy One and the Just, and desired a murderer to be granted unto you; And killed the Prince of life, whom God hath raised from the dead; whereof we are witnesses."

But this same Jew, full of heart-breaking love and tenderness for his fellow brethren, adds one other verse to explain why our forefathers had part in such proceedings, for he says:-

> "And now, brethren, I wot that through ignorance ye did it, as did also your rulers. But those things, which God before had shewed by the mouth of all his prophets, that Christ should suffer, he hath so fulfilled Repent ye therefore, and be converted that your sins may be blotted out, when the times of refreshing shall come from the presence of the Lord; and he shall send Jesus Christ, which before was preached unto you". Acts 3:17, 18, 19, 20.

Dear Jewish readers, is it not better to trust the Word of God than the words of men? Has not God been our protector through all of the years of our history? Did not God deliver us out of Egypt? Did God not take us out of Babylon? Has not God preserved us through these years of massacre and bloodshed so that we are still a people kept apart for Him? Then why not realize that we are kept by the miraculous power of God and that He is ready to take us back to Himself the very moment we come to Him in humility, in repentence, in confession, "We have sinned, we ask forgiveness through the Lord Jesus Christ."

REAL CHRISTIANS LOVE THE JEWS

One other point needs clarifying in this connection:- if our Jewish leaders and writers are so anxious to clear us from any blame in connection with the crucifixion of the Lord Jesus Christ, and if they are so anxious to deny all suggestion of the crucifixion having been participated in by Jews as well as Gentiles, then why are they not consistent? Why do they not accept the Lord Jesus Christ? If Christ were to come to America today would these Jewish rabbis and writers acclaim Him as their Saviour? He himself asserted boldly and without the least shadow of doubt that He was the Son of God. Will these Jewish writers believe Him? If they would not believe Him now, how can we give serious consideration to their claim that our forefathers believed Him then?

Let us be honest! Either He was the Son of God or He was an imposter! If the Lord Jesus Christ were an imposter, then let our Jewish rabbis be brave enough and manly enough to prove this to the world, and then announce that as an imposter the Lord Jesus Christ deserved the death sentence. If on the other hand we seek to deny the Jewish part in the crucifixion, then let us say in all honesty that the Lord Jesus Christ was the Son of God, and therefore we Jews should accept Him as Lord and Saviour.

As for the silly charge that the Christians hate the Jews because "of the crucifixion story," may we say here and now, that for over 25 years we have mingled among the finest Christian people in all parts of America. We have yet to hear for the first time a real Christian express hatred for the Jew, on account "of the crucifixion story," or on any other account, for that matter.

Dear reader, what is your answer? Shall you continue to be lead by blind leaders, or will you submit yourself to the truth which God is willing to reveal to you through His own Holy Word, if only you wish it?

OUR TRACTS:

1. The Voice Crieth.
2. What is His Name?
3. Cain and Abel.
4. Behold a Virgin.
5. To both Houses of Israel.
6. The Argument.
7. The Trinity.

40 CTS. WORTH FOR 25 CTS.

Send us 25c. in coin or Stamps and we will mail you a 40c New Testament in Hebrew, Yiddish or English.

Address:
THE SHEPHERD OF ISRAEL
27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y.

אט דיעזע לעהרע וואס קומט פון קוואל פון ישוע המשיח, פעהלט נעבעך דעם איד. ווען דאס זאל איינפערלייבט ווערען צווישען אידען, וואלט אודאי געווען הארמאני, שלום און אחדות אויף ביי אידען און ערשט דאן, וואלטען אויך אנדערע געהאט וואס צו לערנען פון אונז.

באלד וואלט אויך דער ציוניזם אן אנדער פנים געהאט, די פועלי ציון, די רעוויזיאניסטען, די מזרח'יסטען און אלע אנדערע פראקציעס וואלטען ארבייטען ווי אברים פון א י י ן גוף וואס ווירקען צוזאם פאר'ן וואהל און בעסטען.

ליעבע אידען. מאכט אייך בעקאנט מיט די בריליאנטענע לעהרע פון ישוע המשיח, גלויבט דרין און לעבט זיך איין דרין, וועט ממילא דער צו־שטערענדער גייסט פון מחלוקת און צוויסטיגקייט מוזען פלאץ מאכען פאר אחדות. ושלום על ישראל.

דער פגם און דער תיקון

שבועות געדאנקען

פון רעוו. משה ישיף, וואַרשע

עס איז גוט ווען מ'ווייס אז מ'דארף עפעס מתקן צו זיין. נאך בעסער איז אז מ'ווייס וואס מתקן צו זיין. עס איז אבער טרויריג איפ'ן הארצען ווען די וידוי מיט'ן תיקון איז נור א מצוות אנשים מלומדה, מ'זאגט עס אזוי פשוט אב מיט די ליפען אבער דאס הארץ איז ווייט דערפון.

אט ציילט דער איד יעדען טאג ספירה, פון פסח ביז שבועות, און זאגט דארט יעדען טאג: "היום יתוקן מה שפגמתי בספירה", און ער רעכענט דארט איים אלע זיבען ספירות ווי, "חסד, תפארת, נצח, גבורה, הוד, יסוד, מלכות", אבער וואס פארשטעהט דער איד גאר מיט די זיבען ספירות? וואס פאר־שטעהט ער מיט דער ערשטער ספירה וואס הייסט "חסד"?

ס'פאראן אין די אידישע ליטערגיע אסאך תפילות וואס, ווען דער איד זאל נור פארשטעהן וואס ער זאגט וואלט ער שוין לאנג געקומען צום אמת פון ישוע המשיח. אזוי למשל זאגט ער א תפלה יעדען יום כפור אין מוסף'דיגען פיוט וואס הויט אן מיט "אז מלפני בראשית" דארט רעדט זיך קלאר וועגען ישוע המשיח'ס ליידען און זיין שטערבען פאר אונ־זערע זינד לויט די נבואות פון ישעיה נ"ג. אדער די תפלה וואס דער איד זאגט יעדען פרייטאג נאכט אין לכה דודי: "התנערי מעפר קומי לבשו בגדי תפארתך עמי על יד בן ישי בית הלחמי קרבה אל נפשי גאלה", וואס ציינט אהין צו ישוע המשיח דעם בן דוד—בן ישי. ווייס אבער דער איד וואס ער זאגט דארט? אזוי ווייסט ער נעבעך אויך נישט וואס די ספירה "חסד" מיינט, וואס ישוע המשיח האט געברענגט מתקן צו זיין דעם פגם וואס מיר מענשען האבען געמאכט.

שבועות איז דער "זמן מתן תורתינו". דער איד איז כמעט אידענטיפיצירט מיט דעם וואָרט תורה. די חכמים האבען אנגעזאגט "תינוק שהתחיל לדבר חייב אביו ללמדו תורה. די תורה האבען אידען דוקא נישט גערן מקבל געווען "כפה עליהם הר כגיגית", עס איז אנגעקומען "בקולות וברקים". וואס איז אבער געווען דער רעזולטאט פון קבלת התורה יענעם ערשטען שבועות? באלד האבען אידען זיך געמאכט אן עגל און אין יענעם טאג זענען אויסגע'הרג'עט געווארען 3000 אידען. אזוי ווי שלעכט איז עס ווען די תורה דארף פאר'משפט'ן דעם מענש פאר זיינע מעשים! מיר זאגען אין הקדמות לשבועות: "לפומיה דעבידתא עבידן מטללתא", ד"ה לויט אונזערע מעשים וועט מען אונז אזא שכר געבען. אונזערע מעשים זענען אבער משנים קדמוניות אן פאל מיט פגימות אזוי ווי עס הייסט אין ישעיה ס"ד: "ונהי כטמא כלנו ובגד עדים כל צדקותינו". וועה, טויזענט מאל וועה וואלט אונז געווען ווען די תורה זאל אונז אלע צוליעב אונזערע זינד דארפען פאר־משפט'ן.

גאט איז אבער א בעל הרחמים, ער ליעבט די מענשען. ער וויל נישט אז מיר זאלען ליידען פאר אונזערע זינד, האט ער אונז געשיקט דעם הייליגען גואל צדק ישוע המשיח, אז ער זאל ליידען און שטארבען פאר אונזערע זינד כדי מתקן צו זיין "כל מה שפגמתי..." אזוי־נאך איז ערפילט גע־ווארען די נבואה פון דוד המלך אין תהלים: "צדק ומשפט מכון כסאך חסד ואמת יקדמו פניך".

"חסד", גנאדע, בעט יעדער פאראורטיילטער. דאך זענען פאראן אויך אזאלכע פאראורטיילטע וואס האלטען אין איין שרייען אז זיי זענען אומשולדיגער־הייט פאר'משפט געווארען, אזאלכע זוכען קיין חסד און זיי מוזען שווער ליידען דערפאר.

אסאך מענשען, אידען און נישט־אידען, ווילען נישט אנערקענען די זינד און די פגימות וואס זיי זענען בעגאנגען נעגען גאט ב"ה און געגען זיין תורה. אזאלכע ווילען במילא נישט אננעמען דעם חסד פון ישוע המשיח. דער אמת בלייבט אבער א פאקט אז: "התורה נתנה ביד משה והחסד והאמת ממקור ישוע המשיח יצאו". (יוחנן א', 17) ד"ה, די תורה איז געגעבען געווארען דורך משה וועלכע מיר האבען תמיד צובראכען אויף שטיק שטיקלעך, שטארק פוגם געווען געגען דעם רצון הבורא יתברך און האבען דערפאר פארדינט דעם אייביגען טויט אזוי ווי עס הייסט אין יחזקאל י"ח: "ונפש החטאת תמות". איז דערפאר דער חסד פון הייליגען משיח געקומען "כדי לתקן כל מה שפגמתי..."

דורך יענעם פגם וואס אידען זענען בעגאנגען באלד נאכ'ן ערשטען שבועות, דארט ביים עגל, זענען 3000 אידען גע'הרג'עט געווארען און אומגעקומען, (שמות ל"ב, 27, 28) אבער דורכ'ן חסד פון ישוע המשיח זענען איי איין טאג, אויך אין א שבועות טאג, 3000 גלויביג און געראטעט געווארען פון חרון אף ד' (מפעלות השליחים ב) וואסארא געוואלטיגער קאנטראסט!

ליעבער לעזער. זאל זיין אויך ביי אייך, היום יתוקן כל מה שפגמתי; זאל עס זיין באמת "היום", היום אם בקולו תשמעו.

א תפילה—

"א האר שענק מיר דיין הייליגען חסד
"צו פיהלען די נויטיגקייט פון חסד
"אז איך זאל תמיד בעטען דיין חסד
"אין ווען דו האסט שוין דורך חסד
"מיך באשאנקען מיט'ן טייערען חסד
"בעט איך ביי דיר טייערער בעל חסד
"אז איך זאל וואקסען אין דיין חסד.

---

*) דער שרייבער פון דעם ארטיקעל איז דעם רבי'ן ר' אלימלך'ס דעם ליזענסקער צדיק'ס אן אייניקעל.

OUR MISSIONS

BROOKLYN, N. Y.
27 Throop Avenue corner Walton Street
REV. LEOPOLD COHN, Superintendent

PHILADELPHIA, PA.
535 Spruce Street near 6th Street
MR. HARRY BURGEN, Missionary

PITTSBURGH, PA.
1603 Center Avenue
REV. JOHN SOLOMON, Missionary

CHICAGO, ILLINOIS
Mr. LOUIS BERKS, Colporter

אונזערע מיסיאנען:

ברוקלין, נ. י.
רעוו. לעאפאלד קאהן.
27 טרופ עוועניו

פילאדעלפיא, פא.
מר' הארי בירגען
535 ספרוס סטרים

פיטסבורג. פא.
רעוו. דזשאן סאלאמאן
1603 סענטראל עוועניו

שיקאגא, אילינאיז
מר' לואיס בוירקס קאלפארטער

THE SHEPHERD OF ISRAEL

PUBLISHED MONTHLY TO GIVE ISRAEL A KNOWLEDGE OF THE TRUE SHEPHERD, THE MESSIAH

אני הוא הרועה הטוב יוחנן י-יא

רועה ישראל

והקמתי עליהם רעה אחד יחזקאל לד כג

א מאנאטליך בלאט צו ערקלעהרען צו ישראל דעם אמת'דיגען משיח.

MAY, 1934 — רעוו. לעאפאלד כאהן, עדיטאר — VOL. XVI. No. 9

א קאטוילישער טעות מכח אידען

עס וואלט ווירקליך געווען קאמיש ווען עס זאל נישט זיין א היבש ביסעל טראגעדיע דרין. עס איז פשוט צום לאכען לעזענדיג אין די צייטונגען מיט אייניגע טעג צוריק, א שטיקעל נייעס, בכן, א קאטוילישער געוועזענער ריכטער פון א ניו יארקער קאורט (געריכט) האט אין א רעדע וואס ער האט געהאלטען צו א גרויסע פערזאמלונג פון קאטאליקען, זיי אויפגעפאדערט אז זיי זאלען זיך ארויס נעמען א ביישפיעל פון אידען וויאזוי צו לעבען אין אחדות און צוזאם ארבייטען מיט א פעראייניגטען גייסט און ווילען, זיך צוזאם האלטען אזוי ווי אידען אין אן איינשטימענדע און קא־אפעראטיווע קערפערשאפט.

דאס שטיקעל נייעס איז אי טראגיש און אי קאמיש. דאס קאמישע דרין איז, וואס די קאטאליקען מיינען אז אידען האבען אחדות צווישען זיך, א זאך וואס איז "לא היה ולא נברא", אין דער אידישער גאס איז לגמרי ניטא אזא זאך ווי "אחדות". און טראגיש איז עס, ווען מיר וואהרנעמען ווי נויטיג אידען וואלטען דוקא יא ברויכען א ביסעלע אחדות און וואלטען נאר דארפען נעמען א ביישפיעל פון אנדערע וויאזוי עס צו האבען.

ווייסען מיר דען נישט פון די שטענדיגע גרויסע מחלוקת וואס געהט אן אין ציוניסטישען קרייז? ווייסען מיר דען נישט פון די גרויסע פייערדיגע מחלוקת וואס זענען תמיד אנגעגאנגען צווישען די "הייליגע" רביים אין מונקאטש און אין סאדעגורא און אין אנדערע מקומות וואס האט לגמרי קיין כבוד געבראכט פאר אידען? און וואס הערט זיך עפעס מכח רבנים דא אין אמעריקא מיט זייערע מחלוקת וועגען הכשרים, וואס איז אימער צווישען זיי אנגעגאנגען? און מ'דארף ערשט געהן צו א גוי'שען ריכטער אדער צום מעיאר פון דער שטאדט אז מ'זאל ארויפצווינגען זייער מיינונג וועגען כשר און טריף אויפ'ן אידישען עולם.

און וואס עפעס מכח אידישע שוהלען? זיי האבען זייערע אייגענע רעגירונגען מיט א פרעזידענט און וויצע־פרעזידענט בראש, מ'פיהרט אן פאליטיק וואס איז אפט פארבונדען מיט מחלוקת. אט אזא "אחדות" זאלען זיך אנדערע אבלערנען פון אידען!? שומו שמים! הלואי וואלטען אידען האבען דעם אחדות וואס די קאטאליקען האבען אין זייער סביבה.

לויט סטאטיסטיק זענען פאראן 4 מיליאן אידען אין אמעריקא און ביינאהע 16 מיליאן קאטאליקען. איצט בארעכענט אקאי־שט וויפיעל קאלעדזשעס און סעמינאריאמס זיי האבען. פארהעלטנים־מעסיג 20 מאל אזוי־פיעל ווי אידען האבען. אלע זייערע אנשטאלטען ווערען פון זיי אויסגעהאלטען בדרך כבוד, אהן דעפיציטס, און וואס איז עפעס מכח אידישע אנשטאלטען מיט איהרע דעפיציטס, דרייוווס און מחלוקת?

אין גיט נור א בליק אויף די פנימ'ער פון זייערע גייסטיגע פיהרערס און פערגלייכט זיי צו די פנימ'ער פון אידישע רבנים, מלמדים און אנדערע כלי קדש, ביי די לעצטע—א גרויסער כפל־שמונה'דיגער דלות ר"ל, און ביי די ערשטע—א פאלקאמענע צופרידענהייט. און פארוואס איז דאס אזוי?—אה, ווייל דארט איז פאראן אחדות, מ'פארגינט יענעם און מ'ליעבט איינס 'סאנדערע. מיר פרעגען דא נאכאמאל, ווארום קאן דאס נישט אזוי זיין ביי אונז אידען?

דאס אומגליק שטעקט אין דער חוצפה וואס א איד טראגט ביי זיך אין הארצען, דורך אן אלטער אנטיקוויטירטער איינבילדונג אז זיין "איך" איז איבער אלעס, אז ס'איז א גרויסער פחיתת הכבוד נאכצופאלגען יענעם און מ'וויל זיך נישט אונטערגעבען צו יענעמס אידעאלאגיע.

פון וואנען קומט דאס אבער צום איד? עס שיינט אז דער פעהלער שטעקט אין דער לעהרע פון פאלק. מיר אידען האבען טאקע א תורה, אבער ווער לערענט זי און ווער פארשטעהט זי? מיר האבען אויך געהאט גרויסע תלמידי חכמים וואס האבען אונז איבערגעלאזט ספרים מיט גרוים חכמה דרין. דאך פעהלט דארט עפעס וואס עס זאל ערגענצען און פארפאלקאמענען יענע לעהרע. עס פעהלט נעביך ביי אידען די געטליכע לעהרע פון גואל ישוע המשיח און פון זיינע ערשטע תלמידים. דארט אין יענער לעהרע איז פאראן א וואונדערבארע ערקלעהרונג איבער יעדען געגענשטאנד און ערייגנים אין מענשליכען לעבען אז מיר זאלען תמיד פראקטיצירען די אהבה פון גאט ב"ה. אלס א ביישפיעל וועלען מיר נעמען איינס פון פיעלע אנדערע געטליכע באלעהרונגען וואס איז פראקטאקאלירט אין ברית חדשה. מיר לעזען דארט:

"אזוי ווי דער גוף איז איינער און האט פיעלע גלידער, הגם זיי זענען פיעל, זענען זיי דאך א י י ן לייב, אזוי איז אויך דער משיח. מיר אלע זענען גע'טובל'ט געווארען דורך א י י ן גייסט צו א י י ן גוף. אויב מיר זענען אידען אדער נישט־אידען זענען מיר אלע ארומגענומען מיט א י י ן גייסט.

ווען דער פיס וואלט זאגען—ווייל איך בין קיין האנד דערפאר געהער איך נישט צום גוף? און ווען דאס אויער זאל זאגען—ווייל איך בין נישט דאס אויג געהער איך נישט דערפאר צום גוף? ווען דער גאנצער גוף וואלט זיין אויג וואו וואלט זיין דאס הערען? ווען אין גאנצען זאל זיין דאס הערען וואו וואלט זיין דאס זעהען? האט אבער גאט געשטעלט די גלידער אין גוף אזוי ווי ער האט געוואלט... אזוינאך זענען די גלידער אסאך אבער דער גוף איז נור איינער. דאס אויג קאן נישט זאגען צו דער האנד—איך בעדארף דיך נישט. דער קאפ קאן נישט זאגען צו די פיס—איך דארף דיך נישט. מאנכע גלידער פון גוף וואס שיינען צו זיין די שוואכסטע זענען גאר די נויטיגסטע... אלע גלידער מוזען איינס פאר'ן אנדערן זארגען און ווען איין גליעד לײדעט, לײדען אלע גלידער מיט איהם און ווען איינער האט כבוד פרייען זיך אלע מיט איהם. (א' קארינטער קאפ. י"ב)

פון דיעזער געטליכע לעהרע זעהען מיר, אז מיר מוזען דעם "איך" און די חוצפה אוועק ווארפען און ענייוות'דיג צוזאם האלטען מיט איינאנדער, דער פועל יוצא וועט זיין "אחדות".

מיט אייניגע וואכען צוריק האט א בעריהמטער דאקטאר און אנטראפאלאג פון וואשינגטאנער נאציאנאלען מוזעאום פארעפענטליכט די פאלגענדע ערקלעהרונג:

"דער מענשליכער קערפער איז אן אבסאלוטער א י י ן שטיק. עס איז א פעראייניגונג פון טויזענטער טיילען. האטש יעדער טייל פון קערפער האט זיין אייגענעם לעבענס־לויף דורך־צו־מאכען איז עס דאך נישט אויף אן אונאבהענגיגען אופן. עס איז אזוי ווי די מיליטערישע א־גאניזאציע, יעדער סאלדאט מוז קא־אָרדינירען מיט אלע אנדערע מיטגלידער פון דער ארמעע כדי צו האבען די נויטיגע ארדנונג. נור דאן, ווען אלע טיילען אין מענשליכען קערפער ארבייטען אין הארמאניע און פאסען זיך צו איינס צום צווייטען, נור דאן איז דער קערפער געזונד און נארמאל. קריכט אבער איין טייל ארויס פון דער פעראייניגונג, דאן איז דער גאנצער גוף אין געפאר פון קראנקהייט אדער טויט".

דיעזע ערקלעהרונג פון יענעם גרויסען דאקטאר שטימט פאלקאמען איין מיט די ציטאטע פון ברית חדשה. האטש דער ברית חדשה איז געשריבען געווארען צירקא צוויי טויזענט יאהר צוריק און דער דאקטאר איז א מאדערנער וויסענשאפטסמאן, זענען דאך ביידע אין פאלשטענדיגען איינקלאנג אין דעם געגענשטאנד.

Published Monthly, except bi-monthly during July and August by the American Board of Missions to the Jews, 27 Throop Ave., Brooklyn, N. Y,

Entered as second class matter April 14, 1922, at the Post Office at Brooklyn, N. Y., Under the Act of March 1,